

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 342/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou WERNER & Anger, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Anger, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžr 68/2014 z 30. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového

protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžr 68/2014 z 30. októbra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola podľa nej „*primárne dotknutá na svojom vlastníckom práve rozhodnutím Krajského pozemkového úradu v Bratislave sp. zn. 214/45/2009/ELLE zo 17. februára 2009, proti ktorému podala odvolanie, ktoré bolo zamietnuté rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky sp. zn. 1920/2009-430 z 11. mája 2009*“. Ako z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, označenými rozhodnutiami správnych orgánov bolo rozhodnuté o povolení pozemkových úprav v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], lokalite [REDAKOVANÉ]. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) na základe podnetu sťažovateľky podala žalobu o preskúmanie zákonnosti označeného rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) o žalobe generálnej prokuratúry rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 S 2544/2012 z 28. mája 2013 tak, že žalobu zamietol a účastníkom konania trovu nepriznal. Proti rozsudku krajského súdu podala generálna prokuratúra odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti doručenej ústavnému súdu argumentuje tým, že na povolenie pozemkových úprav sa vyžaduje verejný záujem, ktorý v okolnostiach prípadu preukázaný nebol. V tomto smere vo veci konajúcim súdom sťažovateľka vyčíta, že „*zatiaľ čo krajský súd v podstate stotožnil otázku verejného záujmu s dôvodmi pozemkových úprav, najvyšší súd spojil verejný záujem s účelom pozemkových úprav*“. Podľa názoru sťažovateľky sa súdy arbitrárne vysporiadali s jej námietkou absencie verejného záujmu, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok arbitrárny, porušujúci jej označené práva. V tejto súvislosti uviedla, že pozemky nachádzajúce sa v obvode pozemkových úprav boli územným plánom mesta určené na zastavanie, teda nesledujú verejný záujem. V ďalšej argumentácii sťažovateľka predostrela vlastný pohľad na predmetnú právnu úpravu a prirovnala ju k vyvlastneniu. Vzhľadom na uvedené je toho názoru, že bolo potrebné zisťovať verejný záujem v priebehu konania a vykonať v tomto smere dokazovanie. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu preto považuje sťažovateľka za nedostatočné, ústavne nekonformné, ako aj za porušujúce jej označené práva.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka zastáva názor, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej označených práv, preto v petite svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv napadnutým rozsudkom, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide

vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

1. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

Námietku sťažovateľky týkajúcu sa arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu uvedená v odôvodnení napadnutého rozsudku je dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľka má na celú vec odlišný názor a s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľky.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, najvyšší súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o podanom odvolaní, a právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade považoval námietky sťažovateľky za nedôvodné. Tým zároveň aj ústavne súladným spôsobom dal odpovede na všetky relevantné námietky sťažovateľky. Sťažovateľkou nastolená otázka existencie verejného záujmu v okolnostiach posudzovanej veci je otázkou správnej úvahy. Posúdenie správnosti, resp. úplnosti takejto správnej úvahy, nie je úlohou ústavného súdu. Úloha ústavného súdu v naznačených súvislostiach sa obmedzuje len na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno najvyššiemu súdu vyčítať to, že by v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne neobjasnil svoje interpretačné úvahy pri hodnotení existencie verejného záujmu, a tým nesplnil svoju povinnosť vysporiadať sa s námietkami sťažovateľky spôsobom súladným s požiadavkami plynúcimi na kvalitu odôvodnení súdnych rozhodnutí z ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy. Vychádzajúc z uvedeného nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľky, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je arbitrárne, resp. že nie je riadne odôvodnené. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé, zrozumiteľné a ústavne konformné, preto ústavný súd dospel k záveru, že túto námietku sťažovateľky je potrebné považovať za neopodstatnenú.

Nesúhlas sťažovateľky s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, považujúc ho za arbitrárne odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti tiež namietala, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj analogického práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti

podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Keďže ústavný súd nezistil porušenie napadnutých ústavnoprocených princípov vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky aj tejto časti, a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa jej ďalšími návrhmi uvedenými v petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2015